

Personkult

(Brev från Sadānanda i Calcutta 23/5-58)

till svenska och © Kid Samuelsson 2010

Min käre Vāmandās, kära Hella, alla nära vänner i fjärran, [...]

Ni är en erkänd diktare och har en *stark* personlighet, vilket innebär en stor fördel och en stor – bli inte förskräckt – nackdel. Fördelen är att när en W. Eidlitz säger och skriver något, *högst* levande identifierar sig med något, så lyssnar människorna där de annars passerar oberörda om en ”fack”-man eller någon obekant gör samma sak. Nackdelen är att Er *personlighet* bär budskapet, och budskapet är intressant på grund av *personligheten*, – och när personligheten klingar av, drar sig tillbaka, finns inte längre något kvar av budskapet mer än en svag, personlig återklang. [...]

Det gäller inte bara Er. – När det gäller Caitanyadeva t.ex. gällde allt helt och hållet *Kṛṣṇa*. Där står Bhāgavatam i förgrunden och Han Självt som Caitanya förblir i bakgrunden. Och därmed består det *eviga*, av personligheten oavhängiga budskapet i Bhāgavatam etc. – även då Han tillsammans med De Sina har lämnat världen. Motsatsen gäller exempelvis Gandhi och kongresspartiet. Budskapet om ahiṃsa hade sitt centrum i Gandhi, och *ingenting* levde vidare när han slöt ögonen för gott.

Svårigheterna som uppstår genom bindningen till en person upplever Ni själv. Om den är övervägande känslomässig eller intellektuell är betydelselöst. Människorna ber Er (och mig) om mantras etc. därför att de känner något som utgår från Er personlighet, Er profetiska förmåga att övertyga, Er visshet etc. Men när Ni frågar dem: vad är då den här världen, vem är Gud, avatāra-n, hur ser världsbilden etc. ut – vilket med nödvändighet måste stå *helt klart och tydligt* om inte ”bhakti-n” helt enkelt ska rinna ut i sanden (detta framgår så tydligt i Bhāgavatam och Caitanya-Bhāgavatam) –, så visar sig av människornas svar att de vill komma in i bhaktin sådana som de är, som de vet sig vara, med sin indiska eller västerländska världsbild, och *utan* en fullständig, absolut, obetingad omvälvning av hela sin världsbild.

Det vore ett misstag att mena, att eftersom *bhaktikraften* innefattar vetande etc., behövs alls ingen s.a.s. *filosofisk grundval* – ty det var just endast på Kṛṣṇa's, Caitanya's etc. tid som bhakti-sakti gavs *direkt*, ofta genast och i högsta grad. *Utan* att bli djupt skakad, utan att ha blivit slungad ur sin trygga världsbild när man lyssnar till den världsbild som skildras i Sāstram-s kan det överhuvudtaget inte finnas någon som helst *grund* för bhakti. Och denna filosofiska grund är helt *torr*, saklig, oberoende av person. [...]

Alltid i kärlek och tacksamhet

Sadānanda